

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2008

'Υπό Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

7 Σεπτεμβρίου, Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως

Ἀπόστολος: Γαλάτ. 6, 11-18

«Τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω».

Ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, ἀγαπητοί μου, σήμερα μᾶς ἀναφέρει τὶς κακώσεις, τὶς πληγὲς καὶ τοὺς διωγμοὺς ποὺ ἔχει ὑποστῆ καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὰ παράσημά του. Ματωμένες πληγὲς ποὺ δέχθηκε γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀνεξίτηλα στίγματα ποὺ τὰ περιφέρει παντοῦ σὰν ἔνδοξος στρατηλάτης. Στίγματα ὀδυνηρὰ ποὺ τοῦ προκάλεσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. Πληγὲς καὶ τραύματα ποὺ δέχθηκε κατὰ τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Κόποι καὶ μόχθοι πολυχρόνιοι. Πεῖνα καὶ δίψα καὶ παγωνιὰ καὶ κακουχίες καὶ ραβδισμοὶ καὶ μαστιγώσεις, ναυάγια καὶ ὁδοιπορίες, ἀγρυπνίες καὶ πόνοι καὶ θλίψεις καὶ κίνδυνοι καὶ διωγμοί. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ «ὁ σκόλοψ τῆς σαρκός». Ὅλα αὐτὰ ἄφησαν μιὰ ἱερὴ σφραγιδα στὸ πονεμένο σῶμα του. Ὁ ἴδιος διηγεῖται καὶ μὲ θεία καύχησις περιγράφει τὰ «στίγματά του» στὴ δεύτερη ἐπιστολὴ του πρὸς Κορινθίους: *«Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις».*

Ποιὸς ἀλήθεια δὲν ὑποκλίνεται μπροστὰ στοῦ Παύλου τ' ἀνεκτίμητα «στίγματα»; Ποιὸς δὲ θαυμάζει τὰ σημεῖα τῆς χριστιανικῆς του προσφορᾶς; Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου *«ὑπίνεγκε ποικίλους διωγμοὺς καὶ παθήματα».* Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δέχθηκε τὴν οὐράνια πρόσκλησις στὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ, δόθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἰησοῦ. *«Ὁ ἐμπνέων ἀπειλήν καὶ φόβον»* στοὺς μαθητὲς τοῦ

Κυρίου μεταβάλλεται σὲ μάρτυρα παθημάτων. Ὑποβάλλεται σὲ διωγμοὺς ἐκεῖνος ποὺ πολεμοῦσε τοὺς Χριστιανούς. Δέχεται πολυχρόνιες φυλακίσεις ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσε νὰ συλλάβῃ τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τοὺς ρίξῃ στὴ φυλακὴ. «Καθ' ἡμέραν ἀποθνῄσκει» ἐκεῖνος ποὺ ποθοῦσε τὸν θάνατο τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὶ θαυμαστὴ μεταβολή· ὁ χριστιανομάχος γίνεται ὁ κυνηγημένος ἔνοχος καὶ Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν. Γίνεται «μυρὸς διὰ Χριστόν» καὶ «θέατρον» καὶ «πάντων περίψημα καὶ περικάθαγμα τοῦ κόσμου». Τὶ θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ στηρίζεται κανεὶς στὸν Ἰησοῦ, γιατί ὁποῖος ὑποφέρει «στίγματα» γι' Αὐτὸν δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν!

Ὁ Παῦλος ὁμως, ἀδελφοί μου, δὲν καυχιέται μόνο γιὰ τὰ «στίγματα» ποὺ φέρει καὶ βαστάζει στὸ σῶμα του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας· «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν». Καὶ δικαιολογημένα· γιατί ἦταν δέσμιος τοῦ διαβόλου καὶ ἐλευθερώθηκε χάρις στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν τυφλὸς ψυχικὰ καὶ ἀντίκρυσε τὸ θεῖο φῶς χάρις στὸν Σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ· ἦταν νεκρὸς πνευματικὰ καὶ ζωογονήθηκε μὲ τὴ χάρι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρα μας. Ἦταν ἀδύναμη ὑπάρξις καὶ ἔγινε πανίσχυρη προσωπικότητα μὲ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ Σταυροῦ. Ἦταν ἐπίγειος ἄνθρωπος καὶ ἀνυψώθηκε σὲ οὐράνιο μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ. Ἦταν ἓνας ἀπλὸς Φαρισαῖος καὶ ἀναδείχθηκε παγκόσμια φυσιογνωμία «δυνάμει τοῦ Σταυροῦ».

Γι' αὐτὸ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ καυχηθῆ καὶ νὰ πανηγυρίσῃ· καὶ μᾶς προτρέπει νὰ βαστάζουμε καὶ ἐμεῖς τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ καυχώμεθα γιὰ τὸ πιὸ ἀγαπημένο σύμβολο, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

14 Σεπτεμβρίου, Ἡ παγκόσμιος ὕψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ

Ἀπόστολος: Α΄ Κορινθ. Ι, 18-24

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἀδελφοί, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἐπιφανεῖς γιορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ συγκινεῖ βαθύτατα ὅλους τοὺς πιστοὺς. Καὶ ἡ μὲν Ἐκκλησία ὑψώνοντας τὸν Σταυρό, πάνω στὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Κυβερνήτης ἡμῶν ἔχυσε τὸ Πανάγιο Αἷμα Του, τὸν προβάλλει πρὸς προσκύνηση, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ ὅλους ἐμᾶς στὴν πίστη καὶ στὴν ἀγάπη πρὸς Αὐτόν. Ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὴν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ βοηθεῖ νὰ ἀναλογισθοῦμε τί ἔγινε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὴ δική μας ψυχικὴ σωτηρία καὶ προσκυνῶντας τὸ πανσέβαστο ξύλο νὰ δοξάσουμε τὴν ἀγία Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ σημερινὴ μέρα φέρει «τὰ ἴσα μὲ τὴν Μεγάλῃ Παρασκευή», εἶναι ἡμέρα πένθους καὶ νηστείας. Μὲ τὴ σημερινὴ γιορτὴ διατρανώνεται ἡ μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας ὑπάρχει ὡς σύμβολο τῆς σωτηρίας μας καὶ ὄργανο ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σταυρώθηκε γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ ἐνῶ γιὰ ὅλους σταυρώθηκε ὁ Κύριος, ἐνῶ ὅλοι καλοῦνται διὰ τοῦ Σταυροῦ σὲ σωτηρία καὶ ἀπολύτρωση, ἐν τούτοις δὲν δέχονται ὅλοι τὴν διὰ τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ σωτηρία. Προτιμοῦν τὴν ἀπώλεια· μένουν ἀδιάφοροι στὸ κήρυγμα μὲ περιεχόμενο «τὸν λόγον περὶ τοῦ Σταυροῦ». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος μὲ βαθεῖα λύπη διαπιστώνει: «Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις, δύναμις Θεοῦ»· καὶ ἀρνοῦνται τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, γιὰτὶ στηρίζονται στὴ σοφία τους, στὴν ἐπιστήμη τους, στὴν ἐξειδίκευσή τους. Μὴ ἀκούοντας τὸν λόγο τοῦ Σταυροῦ οὔτε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού μὲ τὸ στόμα τοῦ Προφήτη λέγει «ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω», μποροῦν νὰ ἀκούσουν.

Μωρία καὶ ἀνοησία ἀπέδειξε ὁ Θεὸς τὴν σοφία τοῦ κόσμου χωρὶς Θεοῦ, ἀφοῦ κανένας σοφὸς δὲν μπόρεσε οὔτε ἓνα ἁμαρτωλὸ νὰ σωφρονίσῃ καὶ νὰ σώσῃ. Καὶ εὐδόκησε ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος νὰ σώσῃ τοὺς πιστεύοντες, ἀφοῦ «οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν» ἀλλὰ διὰ τοῦ Σταυροῦ. Καὶ τὸ κήρυγμα τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: *«Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν»*. Καὶ πράγματι εἶναι ὁ Κύριός μας Σοφία θεία, γι' αὐτὸ καὶ φωτίζει καὶ σοφίζει κάθε καλοπροαίρετο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὁ ἑσταυρωμένος Ἰησοῦς εἶναι δύναμη Θεοῦ, ἀφοῦ δυναμώνει τὸν κάθε ἁμαρτωλό, γιὰ νὰ νικᾷ τὰ πάθη του καὶ νὰ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ κακοῦ.

Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ἀδελφοί μου, σίγουρα θᾶχῃ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του πείρα ἀποδείξῃς πὼς ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανὼν εἶναι *«Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία»*.

Ἀδελφοί, τὸ Ζωοποιὸ ξύλο, ποῦ ἔγινε αἰτία τῆς σωτηρίας μας, ἅς τιμήσωμε λέγοντες: *«Τὸν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.*

21 Σεπτεμβρίου, Κυριακή μετὰ τὴν “Υψωσιν

Ἀπόστολος: Γαλάτ. 2, 16-20

«Καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ».

Κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἥρωϊκὴ ἰαχὴ ἀκούσαμε σήμερα, ἀδελφοί, ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο: «Πιστέψαμε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ σωθήκαμε· πιστέψαμε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ δικαιωθήκαμε». Ἐπειδὴ δὲν γίνεται δίκαιος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν τυπικὴ τήρηση τῶν διατάξεων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἀφοῦ διὰ τῶν ἔργων τοῦ νόμου δὲν θὰ δικαιωθῆ κανένας ἄνθρωπος. Λοιπὸν πιστέψαμε καὶ δικαιωθήκαμε. Ἡ πίστη εἶναι ὁ δρόμος· ἡ δικαίωση εἶναι τὸ τέρμα. Ἡ πίστη εἶναι ἡ αἰτία· ἡ δικαίωση τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλληλένδετες ἔννοιες. Ἀχώριστες. Οὔτε πίστη χωρὶς δικαίωση ἀλλ’ οὔτε δικαίωση δίχως πίστη.

Γράφει ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ του: «*λογιζόμεθα οὖν πιστεῖ δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον*» (Ῥωμ. 3-28). Ἡ πίστη δὲν εἶναι ἀπλῆ συγκατάθεση τοῦ νοῦ καὶ ἄκαρπη γνώση τοῦ λογικοῦ ἀλλὰ ὑπέρβαση τῶν παρόντων, «*ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων*» (Ἐβρ. 11-1) συνδυασμένη μὲ μετάνοια καὶ καλὰ ἔργα. Οἱ πρῶτες παραγγελίες καὶ ὑποδείξεις τοῦ Κυρίου μας, ὅταν ἄρχισε τὸ θεῖο Του κήρυγμα ἦταν: «*μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε τῷ εὐαγγελίῳ*» (Μάρκ. α’ 15). Ἡ πίστη θεωρεῖται καὶ εἶναι ἐστία θερμότητος καὶ πηγὴ φωτός, ποὺ ἐπηρεάζει ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ψυχικὲς δυνάμεις· εἶναι ἀκτινοβολία καὶ ζωὴ. Εἶναι κατάστασι τοῦ ἀναγεννημένου ἀνθρώπου. Εἶναι κλίμακα, σκάλα, ποὺ ὀδηγεῖ στὸν οὐρανό. Ἡ πίστη ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο πιὸ καθαρὸς καὶ ἀγνὸς εἶναι ὁ νοῦς τόσο πιὸ πολὺ αὐξάνει τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ ἡ καθαρὸτητα τῆς καρδιᾶς μας καὶ εἶναι «*μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ*». Ἡ συμμόρφωσι στὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἰσχυροποιεῖ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀποστροφὴ στὴν ἁμαρτία καὶ καλλιεργεῖ τὴν μετάνοια.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, «*οὓς ἐκάλεσε τούτους καὶ ἐδικαίωσε*», ἀλλὰ συγχρόνως «*πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν*». Μετὰ τὴν κλήσι καὶ

τὴν ἐπιστροφή, ποὺ ἀποτελοῦν καρπὸ - χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκολουθεῖ ἢ δικαίωση. Ἀναγεννιέται τότε ὁ ἄνθρωπος· ἀνακαινίζεται· σώζεται· δέχεται τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγιάζεται. Ἔτσι δικαίωση καὶ ἀγιασμός εἶναι δύο ἀχώριστες ἔννοιες. Μὲ τὸν ἀνακαινισμό καὶ τὴν κάθαρση τῆς ψυχῆς ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς προτρέπεται νὰ αὐξάνη *«εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ»*.

Ὁ Θεὸς πρῶτος κινεῖται πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ τὸν προσκαλεῖ στὴ σωτηρία· *«Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν»* (Ἀποκ. 3-20). Ὅσοι ἀπαντήσουν θετικὰ δέχονται τὶς ἀκτῖνες τοῦ θείου φωτισμοῦ καὶ γίνονται «θείας φύσεως κοινωνοί», καὶ τότε μπορεῖ νὰ διακηρύσσουν ὡς ὁ ἀπόστολος Παῦλος· *«Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»*. Τὶ ὠραία περιπέτεια πνευματικὴ τὸ γεγονὸς ὅτι *«ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν»*. Τὶ ὠραία περιπέτεια πνευματικὴ στ' ἀλήθεια *«δικαιωθέντες ἐκ πίστεως»* *«ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ»*.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγῃ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του *«Χριστῷ συνεσταύρωμαι»*, ἐννοεῖ ὅτι ὁ παλιὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ἀποβλήθηκε καί, ἀφοῦ ἀναγεννήθηκε καὶ σώθηκε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, συμμορφώθηκε πλήρως μὲ τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἁμαρτία καὶ ἐνοχὴ ἀκολουθεῖ πιστῶς τὸν Κύριο: *«ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»*.

Ἀδελφοί· μήπως εἶναι καιρὸς νὰ δοκιμάσουμε καὶ ἐμεῖς νὰ ὑπερβοῦμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ νὰ ἀφήσουμε νὰ ζήσῃ σὲ μᾶς καὶ μὲ μᾶς στὸν κόσμον ὁ Χριστός;

28 Σεπτεμβρίου, Κυριακή Α΄ Λουκά

Ἀπόστολος: ΙΕ΄ Ἐπιστολῶν (Β΄ Κορινθ.4, 6-15)

«Ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι,
ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης Αὐτοῦ».

Κάποτε, ἀγαπητοὶ ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, «ἡ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου». Σὰν ἦλθε ὁμοῦς ἡ στιγμή τοῦ δημιουργικοῦ σχεδίου, τοῦ πρωιωνίου σχεδίου τοῦ Θεοῦ, τότε: «εἶπεν ὁ Θεὸς γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς». Ἦταν ὑπέροχο τὸ φῶς ἐκεῖνο στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως ἀσύγκριτα πιὸ ὠραῖο εἶναι τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, γιατί τὸ πρῶτο φῶς ἦταν ὑλικό, ἐνῶ τὸ φῶς ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι πνευματικό· καὶ ἔχουμε καθῆκον καὶ ὑποχρέωση νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες, πού μᾶς τὸ χάρισε ὁ Θεός, γιὰ νὰ φωτίζη τὶς καρδιὰς καὶ τὶς ψυχὰς μας. Ὅμως δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀναγνώριση τῆς δωρεᾶς Του· ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ τὸ μεταδώσουμε στοὺς «ἐν σκότει καθημένους» «πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου· ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέει ὅτι κάθε Χριστιανὸς πρέπει «πρῶτον φωτισθῆναι καὶ εἶτα φωτίσαι». Πρῶτα δηλαδὴ ὁ ἴδιος νὰ φωτισθῆ καὶ ὕστερα νὰ φωτίσῃ ἄλλους. Πρῶτα νὰ πάρῃ φῶς καὶ κατόπιν νὰ τὸ μεταδώσῃ στοὺς ἄλλους. Τὰ χεῖλη μας δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πρὶν Ἐκεῖνος μιλήσῃ μέσα μας. Ἐκεῖνος εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, πού εἶναι ἄπειρη καὶ ἀνεξάντλητη. Ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε φωτολῆπτες. Ἐκεῖνος εἶναι τὸ φῶς πού «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Εἶναι τὸ φῶς πού προφήτεψε ὁ δίκαιος Συμεὼν κρατῶντας τὸ θεῖο βρέφος καὶ λέγοντας ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ γινόταν «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». Ὁ Κύριος Ἰησοῦς εἶναι «φῶς ἐκ φωτός», διότι «ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία». Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς ἂν ποῦμε «ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶμεν ... κοινωνίαν

ἔχομεν μετ' ἀλλήλων» (Α' Ἰωαν. 1, 6-7). «Πρῶτον φωτισθῆναι» πρέπει· καὶ ὁ φωτισμός μας θὰ πραγματοποιηθῆ ὅταν ὄχι μόνο μελετοῦμε, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅσα μελετοῦμε στὸ ἱερὸ βιβλίο, τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ τηροῦμε μὲ ἀκρίβεια, γιὰ τότε «Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ Νόμος Σου Κύριε καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου», ὅπως ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀδελφοί μου, ὅποιος μάθει νὰ προσεύχεται δὲν ἀφήνει τὸν ἥλιο νὰ βασιλεύσῃ. Κάθε στιγμή καὶ κάθε τύπος προσευχῆς εἶναι ἓνα Θαβώρ δόξας καὶ θείας φωτοχυσίας. Τὸ πνευματικὸ φῶς ἀρέσει στὸν Θεό· «καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλὸν καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους» (Γεν. 1-4).

Ἀδελφοί· ὁ Κύριος μᾶς ὑπέδειξε «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Κανένας δὲν κρύβει τὸ λυχνάρι, τὸ φῶς. Πρέπει νὰ τρέξουμε καὶ νὰ σταθοῦμε μπροστὰ σὲ κάποιες ψυχές ποὺ κινδυνεύουν νὰ σκοντάψουν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ νὰ πέσουν· «ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει». Μὴ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πέσουν. Γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ ἐκτελοῦμε ἐμεῖς καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα, ὥστε καὶ αὐτοὶ παρακινούμενοι νὰ δοξάζουν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.